Turgi rahwast, temma ussost ja ellowisidest.

Et meil praego Turkidega sõdda on, ja ni mitmed meie maa mehhed temma wasto on seismas, ja omma issamaad kaitsmas; iggatseb siis ehk mõnnigi, sedda rahwast lähhemalt tunda, kellega temma poeg, wend ehk suggulane kimpu sanud; ehk kui sedda ka mitte polleks, arwame wähhemastegi harritud innimese melest armsa ollewad, wõerast ja kaugema rahwast üht ja teist teada sada, mis tedda mõnnest kohhast wähhegi targemaks aitab.

Turgi suggu on üks priske ja wägga näggus rahwas; sõas julge, kartmata, wapper ja hirmus: koddopaigas tassane ja härdameleline koddokonste ja keikide wasto, kes temma usku on; agga ka nende werriwaenlane, wihkaja ja põlgaja, kes teist usku peawad. Neid keik nimmetab koeraks, egga arwa seal ei wähhematki wahhet ollewad, kas nisuggust ehk koera mahhalõeb. Se tulleb nende muist tõe- muist walleseggasest ussoõppetusest, mis neid kül käsib omma seltsi usklikudele head tehha, agga neid, kes nende kirja sanna järrele uskmatad on, mõega ja tullega ärrakautada. Sest on nemmad siis ka wägga surelised omma usso pärrast, mis keigeselgemaks, parremaks ja pühhamaks, ja issiennast keige nuulikumaks ja targemaks rahwaks kidawad.

Salliwad nemmad siiski enneste keskes ristirahwast ja judisid, kes seal kaupa ajawad, ehk kui hantwirgid nende linnades wallitsuse warjo al ellawad; ja, on ka terwed makonnad, kus ennam risti-, kui Turgi rahwast ellamas, kuida sedda Kreka-maast teada. Andwad nemmad ristirahwale kül lubba kirrikuid ehhitada, agga peawad selle eest aastati suurt rahha maksma.

Iggal maal teine rahwas, teine keel, wiis ja pruuk; nendaks siis ka Turgi-maa ja temma rahwaga. Ma heidab hommiko pole, ja jookswad rajad laialt Europa maalt loune poolse Asiamaale. Temma on ütlemata perrekas; keige anni polest märka önnistud; ennam pallaw kui soe; paiguti mäggine; ennamiste merreäerne, ja sellepärrast otse kui issiärranis kaubaajamisele lodud. Linne nähtakse keigis paigus; agga keigesurem, kuulsam ja uhkem neist keigist on Konstantinopoli lin. Se on Turgi Keisri pessalin,